

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce
AUTORSKÉ VIDEO

Diefekt

Asiia Gataullina

Plzeň 2018

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Multimediální design
Specializace Multimédia

Bakalářská práce

DIEFEKT

Asiia Gataullina

Vedoucí práce: MgA. Jan Morávek

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2018

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2018

.....

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych tímto poděkovat vedoucímu své bakalářské práce panu MgA. Janu Morávkovi za jeho vstřícný přístup, odborné vedení a přínosné rady po celou dobu tvorby této práce. Zároveň bych ráda poděkovala přátelům a blízkým za podporu během studia.

OBSAH

1 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1
2 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	3
3 CÍL PRÁCE.....	5
4 PROCES PŘÍPRAVY.....	8
5 PROCES TVORBY.....	10
6 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	13
7 POPIS DÍLA.....	15
8 PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	16
9 SILNÉ STRÁNKY.....	17
10 SLABÉ STRÁNKY.....	18
11 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	19
12 RESUMÉ.....	20
13 SEZNAM PŘÍLOH.....	21

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Když jsem se hlásila na Fakultu designu a umění ZČU, netušila jsem co mě čeká. Neměla jsem absolutně žádnou zkušenost s novými, netradičními a digitálními médii, nikdy jsem se nesetkala s video tvorbou, ani se střihem. Ruský akademismus a klasické umění, kterým jsem se učila odmala, měly silný vliv na formování mých výtvarných schopností. Naučení se tradičním výtvarným formám, jako jsou malba a kresba, s velkým důrazem na přesnost proporcí a správnost perspektivního zobrazení, pro mne jistě bylo velice přínosné. Akademismus se mi na jednu stranu stal vzorem pro skutečně dobrý vkus, na druhou stranu však působil negativně z hlediska konvenčního myšlení. Omezoval můj výtvarný potenciál i technické možnosti.

Z nedostatku příležitostí ke sebezdokonalování, jsem se rozhodla pro studium multimediálního designu v zahraničí a přestěhovala jsem se do České republiky.

Na vysokou školu jsem přišla pouze s minimální praxí v oboru grafického designu a webdesignu. Měla jsem však jasný cíl v hlavě a silnou touhu v srdci! ... Začít se projevat v dalších médiích, rozšířit si znalosti a rozvíjet své schopnosti v nové umělecké sféře.

V mé tvorbě vždy hrály velkou roli city a emoce. Zvláštní důraz jsem kladla také na koncept. Své myšlenky jsem se za každou cenu snažila vyjadřovat maximálně výrazně a působivě. Po celou dobu svého dosavadního studia jsem se soustředila zejména na tvorbu videí a animací. Citlivou kombinací těchto médií lze v člověku probudit všelijaké emoce a zároveň mu jasně a srozumitelně předat potřebné informace. Promlouvání k divákovi skrze video a animaci

se pro mne stalo nejpříjemnějším a nejkompletnějším způsobem tvorby.

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Jak jsem již zmiňovala, v umění je pro mě stěžejní sensitivita a promyšlený koncept. Je nutné, aby každý detail měl své opodstatnění a nic nezůstávalo beze smyslu. Snažím se, aby má tvorba byla založena na zkušenostech, které jsem v životě získala, a na událostech, které jsem osobně prožila. Na základě této filosofie jsem se rozhodla pro téma, které má pro můj život obrovský, ba dokonce zásadní význam.

A tím je smrt.

Smrt, umírání a náš přístup k tomuto jevu, jsem se rozhodla zpracovat v rámci své bakalářské práce. Cítila jsem, že ono téma je mi svým způsobem předurčené.

O smrti se moc nemluví. Téma smrti je stále v mnoha zemích, vyspělého, západního světa, tabuizované. Pro mnohé z nás je smrt něčím, co si nechceme připouštět a co do našeho života nepatří. V jádru to není tak zlé. Smrt je v podstatě zcela obyčejný, přirozený fenomén.

Mé první setkání se smrtí se uskutečnilo již v dětství. Když v mých sedmi letech zemřela má nejmilovanější babička, zmocnil se mne šok a neutuchající smutek. Od té doby mne smrt stále provází na mé životní cestě. Čas od času o sobě dá vědět.

Od relativně poklidných let mladšího školního věku, následného adolescentního období až po ranou dospělost, jsem se pravidelně zúčastňovala pohřbů blízkých lidí, příbuzných a kamarádů. Avšak každé úmrtí pro mne bylo obrovskou ranou. Neuměla jsem správně reagovat, ani přistupovat k nepříjemným událostem, se kterými jsem se v realitě běžně setkávala.

Může být bolest z úmrtí druhých lidí pro nás nějakým způsobem přínosná? Ať už to vyzní jakkoliv podivně, jsem přesvědčená, že ano. Může. Není pochyb o tom, že smutek ze smrti blízké osoby je zcela přirozený a na místě. Tento fakt v nás zároveň vzbuzuje určité úvahy, které nám jsou schopné pomoci. Když se smrt opakuje, člověk získá určitou rezistenci a začíná lépe vzdorovat smutku. Dokáže brát věci jinak než dříve, změní se jeho pohled na svět, či na jiné aspekty života.

Pokud se člověk psychicky nezhroutí, může jedinečně zmoudřet. Zvolit si správný směr je v tomto bodě zcela zásadní. Každého to čeká. Každý jednou zažije smrt svého blízkého. Mnohé to děsí. Většina si neví rady a zoufá si. Ale o smrti by se mělo mluvit.

Vzhledem k tomu, co všechno jsem prožila, čím vším si prošla, s čím vším se musela vyrovnat, tak myslím, že v této oblasti má můj názor váhu, a že se k tomuto tématu dokáži adekvátně vyjádřit.

3. CÍL PRÁCE

Moje maminka byla vždycky mým vzorem. Jednou z vlastností, které jsem po ní zdělila, je schopnost analytického myšlení. Proto jí nepřestávám být vděčná.

Uchovávám si vzpomínky na všechny silné momenty, které jsem zažila. Své první tři pohřby, kterých jsem se zúčastnila, jsem celé probřečela. A jak bývá zvykem, vydatný pohřební pláč byl doprovázen sebelítostnými otázkami, jako například: „*Proč se to stalo zrovna mě? Proč v mé rodině? Mým blízkým? Proč teď?*“ a výroky jako například: „*To není fér! To nemůže být pravda*“. Z každé další smrti jsem si odnášela určité ponaučení. Konstruktivně jsem se snažila rozebírat své emoce a jejich vývoj. Měnily se i otázky, které jsem si kladla. Smrt už pro mě nebyla žádnou novinkou. Nestala se však ani rutinou. Pouze se změnil můj postoj k věcem, které se již staly, a k těm, které teprve nastanou. Pošetile jsem se domnívala, že již ve dvaceti letech jsem nabyla moudrosti, kterou oplývali naši dávní předkové. Měla jsem pocit, že kdyby ještě žili Platón a Sókratés, byli by na mě pyšní. Byla jsem zkrátka přesvědčená, že jsem připravená na všechno a nic moji odolnost vůči emocionální bolesti nepřekoná.

Mladiská naivita byla rázem krutě potrestaná, když jsem se ocitla u hrobu své maminky. Ač jsem se snažila sebevíc, přijmout osud stoicky, podlehla jsem nevyrovnanému psychickému stavu a zhroutila se. Nastala další kardinální změna, která zničila velkou část mého života a zanechala hluboké, nezhojitelné rány.

Jakou však má tato tragedie spojitost s mojí bakalářskou prací? Kritická situace mě přivedla na jednoduchou formuli: „*Maminčina smrt mě vytěsnila z tehdejšího způsobu života ve stejné*

míře, v jaké jsem vytěsnila z vlastního života představu o tom, že jednoho dne o maminku přijdu.“. Jinými slovy: „Čím více vytěsňujeme smrt v naší realitě, tím větší hrůzu z ní máme.“

Ptáte se, proč si smrt nemůže najít v životě své místo? Podle mého názoru můžeme odpověď nalézt již v dětství. Snahou ochránit své potomky před životními problémy a nedokonalostmi, rodiče často prokáží svým dětem medvědí službu. Mladí lidé chovají myšlenky o tom, že jsou chráněni před jakýmkoliv nebezpečím. Takzvané “růžové brýle” jim však nezůstanou navždy. Bohužel se ty brýle mohou rozbít a zpravidla se rozbijí směrem dovnitř. Střepy růžového skla nám tak mohou zanechat jizvy a duševní rány, což zdaleka není to nejlepší, co se člověku může stát. Defekty a komplikace jsou součástí našich životů. Často nedokážeme správně přistupovat k nepříznivým událostem, se kterými se v realitě běžně setkáváme.

Logicky by zde mohla následovat otázka, zda nemám nějaký manuál popisující správné reakce, či postup při řešení nepříjemných situací. Bohužel. Žádný takový zatím neexistuje. Každý jsme jiný, lišíme se ve způsobu uvažování, řešení problémů i prožívání různých situací.

Je ovšem nesmírně důležité, abychom ze své mysli vypustili onen destruktivní prvek, který nám v životě způsobuje psychické komplikace. Navíc je nutné abychom tak učinili vědomě, se znalostí důvodů a příčin. Záleží na schopnosti jednotlivce, potlačit vlastní hrdost, která se zrodila na základě vztahu ke konkrétnímu člověku a byla živena jeho přítomností na světě, smířit se s jeho ztrátou a začít nový život.

V adaptabilitě spočívá tajemství dobrého života. Bylo by vhodné zmínit i známé prohlášení Charlese Darwina: „*Není to ten*

nejsilnější, kdo přežije, ani ten nejinteligentnější, ale ten, kdo se dokáže nejlépe přizpůsobit.“ Přesně o tom je má práce. Když situaci nemůžeme změnit, ani nějakým způsobem ovlivnit, nezbyvá nám nic jiného, než se jí přizpůsobit. Občas není na škodu změnit úhel pohledu. Snažím se divákovi nabídnout alternativní vnímání smrti a umírání. Odpoutat tento pojem od tragedizace, romantizace a zbytečného patosu.

4. PROCES PŘÍPRAVY

Když jsem měla jasno, které téma si zvolím, netušila jsem ještě, jakým způsobem bych ho mohla vizuálně realizovat. V hlavě jsem měla představu člověka, v jeho přirozeném prostředí. Před očima se mi promítaly různé vzpomínky na lidi, které jsem kdy měla ráda, ale kteří tu už nejsou. Vzpomínala jsem na doby, kdy jsem byla svědkem jejich skonu. Postupně se všechny vzpomínky hromadily, až se nakonec spojily v jeden scénář, kterým musel projít každý z účastníků představení. Mám na mysli měnící se prostředí, ve kterém se jednotliví lidé nacházeli. Najednou z kosmetické taštičky mé sestry zmizely rtěnky a objevily se tam místo nich prášky. Z pracovního stolku mé mámy zmizel notebook a objevily se tam prášky. Z bytu rodičů mého kamaráda znenadání zmizelo jakékoliv svědectví o tom, že by tam kdy bydlel šestnáctiletý teenager. Ano, vždy se prostředí proměnilo v méně atraktivní, než bylo to předešlé, avšak žádná změna nikdy nedospěla k jednoznačnému konci. Došlo mi, že za to vděčím své podvědomé snaze, přizpůsobit se nové realitě. Tehdy jsem se rozhodla, že základem vizuálního konceptu videa se stane proměna prostředí v němž se pohybuje člověk.

Dalším krokem, který byl třeba učinit, bylo rozhodnutí, zda se prostředí bude podobat realitě či bude založené na imaginaci. Vzhledem k tomu, že nabízím alternativní pohled na vnímání fenoménu smrti, jsem se chtěla odpoutat od realistického zobrazování života a dostat se na symbolickou roviny obrazu.

Poté nastal čas začít skicovat a vytvářet story-board. Skicování mi umožnilo navodit asociace a sepsat důležité body charakterizující pocity, či jiné subjekty, kterými se obklopujeme nebo

jsme obklopeni v každodenním životě. Z dlouhých příprav a skic vyplynuly celkem tři návrhy imaginárních prostředí. Každé mělo svoji symboliku a význam. Následovala otázka, jakým způsobem nejlépe ilustrovat pocity, jako vyrovnaní se se smutkem nebo přizpůsobení se životní změně. Aby se člověk zbavil stresujících myšlenek, pomůže mu, aby na čas obrátil svoji pozornost jinam a přišel na jiné myšlenky. Nejúčinnější pomocí jsou zejména koníčky, práce, či jakákoliv další aktivita. Když je člověk ponořený do nějaké činnosti, tak svou bolest vytěsňuje. Ne nadarmo se říká: „*Děláním, všechny smutky zahání.*“ Projevem podobné substituce, může být také domácí práce, sport nebo například práce dobrovolníka, pomáhajícímu opuštěným kočkám a psům.

Mě zachránil tanec. Stal se pro mne jistým způsobem úniku od reality a pouhým pohybem těla ze mě vysál veškeré napětí a bolest. Ve videu jsem užívala tance jako metafory lidských životů. Neskončí, dokud neutichne hudba.

Jakmile jsem vyřešila všechny zásadní otázky videa a dokončila story-board, započala tvorba.

5. PROCES TVORBY

5.1. 3D modelování

Proces tvorby jsem zahájila modelováním imaginárních prostředí a 3D-objektů, které jsem měly videu posloužit jako podklad. Celkem jsem vytvořila tři navzájem od sebe odlišné scény.

Scéna 1.

V první scéně figuruje člověk, který se pohybuje mezi atributy lidských rozkoší, zábavy a radostí. Pro tuto scénu jsem vymodelovala především kopuli cirkusu, která se podle záměru vznáší nad hlavou tanečníka. V prostoru kolem herce létají i další předměty jako například popcorn, různobarevné joysticky, lízátko a sladkosti.

Scéna 2.

Zde se ocitáme v domácím interiéru. Z toho důvodu jsem vymodelovala klasické domácí prostředí, s pohodlným gaučem, křesly a knihovnou.

Scéna 3.

Poslední scéně dominuje terárium a tanečník, na jehož zádech se nachází obrovská motýlí křídla. Později se objeví na scéně i plazi.

Následovně, po dokončení modelování objektů, nastala fáze vytváření textur. Této části tvůrčího procesu jsem se snažila věnovat obzvláště poctivě. Strávila jsem kvanta času studiem materiálů a jejich fungováním a jejich vlastnosti jsem přenášela do tvůrčího programu. Mým cílem bylo dosažení takového výsledku, aby modely nevypadaly křiklavě a kýčovitě, ale aby nabyly důvěry v divákově srdci.

5. 2. Animace a vizuální efekty

Všechny tři základní scény jsou mezi sebou provázané řadou animací, které doplňují smyslový obsah videa. Veškerá animace byla vytvořena pomocí grafických a video editorů.

Některé animace ode mě vyžadovaly větší míru koncentrace a pozornosti. Pečlivě jsem si připravovala podklady, jelikož u “spritové” animace se vykresluje každá fáze pohybů jednotlivých postav. Další animace jsem kombinovala s již hotovým 3D materiálem.

Video je doprovázeno různými vizuálními efekty, jako například sekání se, rozladování a prskání videa, které simulují závadu. Tím jsem chtěla docílit postupných změn v charakteru videa. Postupně efekty eskalují, když se z kosmetických doplňků náhle stanou rušivým až dokonce otravným dominantem. Tímto způsobem se mi daří dosáhnout toho, že se divák těší na moment, kdy video skončí. Překvapivé, uklidňující ticho symbolizuje pokoj a klid, jaký je schopná člověku dopřát pouze smrt.

5. 3. Natáčení

Natáčení jsem rozdělila na dvě části. Každá z nich si vyžadovala jiných podmínek, aby vyhovovala autorskému záměru. K transformaci studijního prostředí bylo potřeba dvou dní.

První den se točilo ve studijním interiéru na zeleném pozadí. Tehdy se natočily všechny záběry s tanečnicíky.

Druhý den se zelené plátno proměnilo v černé. Dotočila jsem zbylé scény, které jsem potřebovala na černém pozadí a následně jsem opustila své kameramanské stanoviště a figurovala ve videu v roli herečky.

5. 4. Úprava, střih, dokončování

Postprodukční práce považuji za nejzajímavější a nejzábavnější část celého projektu. Všechny prvky, animace a techniky splynou v jeden okamžik dohromady a začnou fungovat jako celek.

Proces sjednocování videa postupoval logicky skrze prvotní zpracování natočeného materiálu, hrubým střihem a “keyingem” (neboli odstranění / vyklíčování zeleného pozadí). Dalším krokem bylo umístění vyklíčované postavy tanečníka do vymodelované scény a retuš pozadí. Jednotlivé scény jsem mezi sebou propojila animačními přechody, a tam, kde bylo potřeba, jsem do záběrů začala aplikovat vizuální efekty.

6. POPIS DÍLA

Základem práce je kombinace videa, 3D objektů a animace. Video se skládá ze tří základních scén. Každá scéna má charakter určitého prostředí, ve kterém se pohybuje člověk, a každá svým způsobem odráží pojetí smrti.

První scéna znázorňuje změny v životě osobnosti, která ztratila blízkého člověka. Herec, který zde vystupuje, se pohybuje mezi atributy lidských rozkoší, zábavy a radostí. Můžeme tak rozpoznat symboliku nevinnosti a naivity.

Druhá scéna se odehrává v pohodlném domácím prostředí. Podstatnou roli tu hraje pocit bezpečí, poněvadž domov nám skýtá dokonalý úkryt. Nezapomínejme však, že každý z nás je zranitelný a smrtelný. Uvědomění si vlastní smrtelnosti, nemusí člověka vždy pouze děsit, ba naopak motivovat k rozumnému přístupu k životu.

Motýlí křídla ve třetí scéně symbolizují zvířecí pud instinktivního strachu z neznáma. Člověk se nikdy nedozví, co se stane po smrti. Často nás děsí dokonce samotná myšlenka na smrt, protože o ní nemáme dostatek informací.

Video se kromě tří scén dělí také na tři vizuální koncepce. Ta první představuje běžný život každého člověka. Život, v němž každý máme své sny, cíle, představy o dokonalé budoucnosti a nastavenou každodenní realitu. Co když nám ale do života vtrhne něco nečekaného?

Ve druhé části se snažím nastínit přesně ten nečekaný zlom nastavené reality, který nás destruktivně ovlivní. Donutí nás podstoupit nebezpečné nahrazování vlastního života sebelítostí a smutkem. Zvláštním způsobem tak můžeme zranit sami sebe, aniž bychom si to uvědomovali.

Třetí část, vnímám jako vědomé odmítnutí sebedestruktivního chování. Jde o snahu překonat hrozící chaos a bolest. Tanec zde vypadá spíš jako boj s vnějšími vlivy, které člověka ohrožují. Je zcela jasné, že každý z nás by raději unikl starostem. Přejeme si bezproblémový život. Já však zastávám názor, že problémy jistým způsobem k životu potřebujeme, abychom se je naučili řešit a své emoce i v těch nejtěžších chvílích dokázat kontrolovat. Zde teprve začíná základ bezproblémového života.

7. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Dnešním standardem je video ve vysokém rozlišení (Full HD, 1920×1080px), proto jsem ho také zvolila k realizaci svého projektu. Umožňuje to taky šířit video přes internet a sociální sítě, aniž by se objevily jakékoliv problémy.

Při natáčení jsem používala dvě kamery - a Panasonic AG-DVX200PJ 4K pro statické záběry a celek - a Cannon 600D pro živé záběry a detaily.

Pro práci a navrhování jsem používala počítačové programy Adobe Photoshop, Adobe Illustrator. Díky nim jsem veškeré podklady mohla řádně připravit pro další zpracování a animaci.

Velká část práce byla odvedená v programu na 3d modelování a animaci Autodesk Maya. Pro střih, animaci a další editování videa jsem používala Adobe Premiere Pro a Adobe After Effects. Preferuji tyto programy protože mezi sebou dokáží komunikovat a tím usnadní práci tak, jak by to bylo za pomoci jiných nemožné.

8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Práce pro obor multimediálních komunikací moc velký přínos nemá, jelikož používá již známé prvky a jen je vhodně kombinuje.

9. SILNÉ STRANKY

Za silnou stránku své práci považuji samu koncepci, která se zabývá tabuizovaným tématem smrti, aby opětovně zahájila diskuze a potlačila strach, který v nás smrt dodnes vyvolává. Snaží se změnit pohled člověka na smrt jako takovou, a nabádá ho, aby přijal tento jev jako součást života.

Další silnou stránkou je široké spektrum specializací, s jejichž pomocí byl projekt vytvořen. Ač trošku bláhově, tak zajisté i odvážně, jsem se, navzdory nedostatku zkušeností, postavila mnoha disciplínám. Poradila jsem si s technickými stránkami - s animací, 3D modelováním, zvukem, střihem, natáčením, hraním, se scénářem, ale i s čistě kreativními stránkami - s výtvarnou vizualizací, maskami, make-upem atd.

10. SLABÉ STRANKY

Nedostatek technických zkušeností se může jevit jako slabá stránka, avšak i u závěrečného projektu jsem se ráda naučila novým dovednostem.

Dále uznávám, že se jistě najdou tací, kteří budou přehlcneni z kombinace různorodých stylů a efektů. Mohou vytvářet pocit přetížení a komplikují vnímání.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) knižní a periodická literatura

1. MONACO, James. Jak číst film - Svět filmu, medií a multimedií. Praha: Albatros, 2006. ISBN 978-80-00-01410-4.

b) Internetové zdroje

1. Konceptuální umění [online]. [cit. 2017-04-26]. Dostupné z: http://www.artmuseum.cz/smery_list.php?smer_id=75
2. Elisabeth Kübler-Ross: Americká psycholožka. In: Wikipedia: the free encyclopedia [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2018-04-26]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Model_Kübler-Rossové
3. Sebedestruktivní chování. In: Wikipedia: the free encyclopedia [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2018-04-27]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Sebedestruktivn%C3%AD_chov%C3%A1n%C3%AD

12. RESUMÉ

Концепция данной бакалаврской работы берет свое начало в собственном опыте переживаний автора на почве ухода близких людей из жизни. Биография далеко не каждого человека с завидной регулярностью пестрит подобного рода трагическими событиями и испытаниям. Потери близких родственников и друзей не проходили бесследно, и, с каждым новым разом оставляли все новые отметины на сознании молодой девушки. Такой феномен, как смерть, который, казалось бы, не должен присутствовать в жизни человека в столь юном возрасте, стал неотъемлемой частью ее жизни. В следствии данного факта, поменялось и отношение автора к самой смерти, процессу умирания, собственной смертельности.

Целью работы является снятие табу с темы смерти, своевременное снятие «розовых очков» с людей, которые воспринимают смерть, как что-то очень далекое, не имеющее к ним отношения и никогда не потревожившее их дом. С собственного опыта автор выводит простую формулу: «Чем сильнее мы вытесняем представление о смерти из жизни, тем сильнейшую боль она способна нам принести».

Важным фактором является осознанный отказ от самодеструкции в нашем поведении после того, как мы потеряли кого-то близкого. И абсолютной необходимостью для эмоционального здоровья человека является умения приспособливаться к новой реальности, в которую он может попасть в следствии тех, или иных событий.

13. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Storyboard

Příloha 2

Navržené scény

Příloha 3

Druhy použitých záberů - celek, polocelek, detail

Příloha 4

3D modely

Příloha 5

Tvorba textur

Příloha 6

Vykreslení spritu

Příloha 7

Natačení

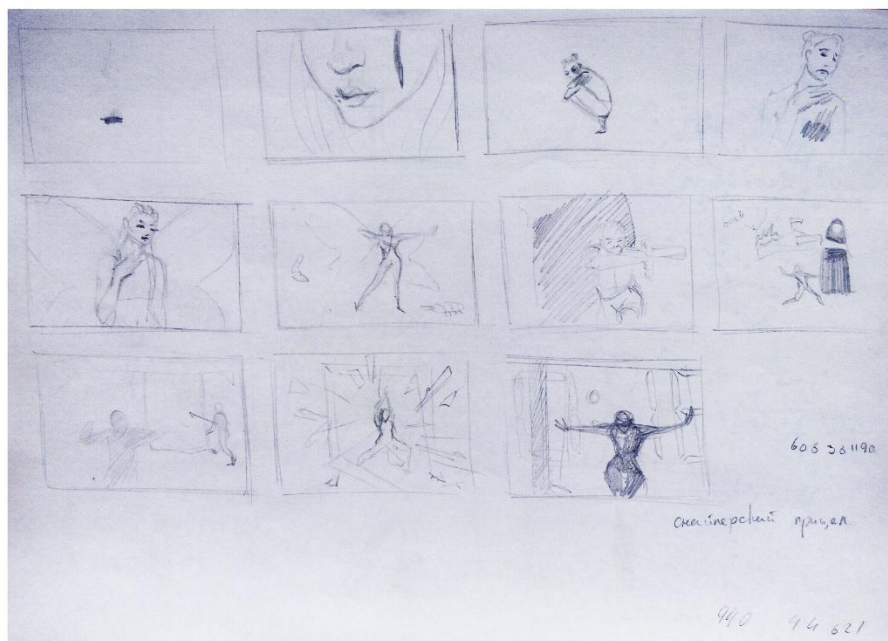
Příloha 8

Úpravy videa

Пříloha 1

Storyboard

[foto vlastní]

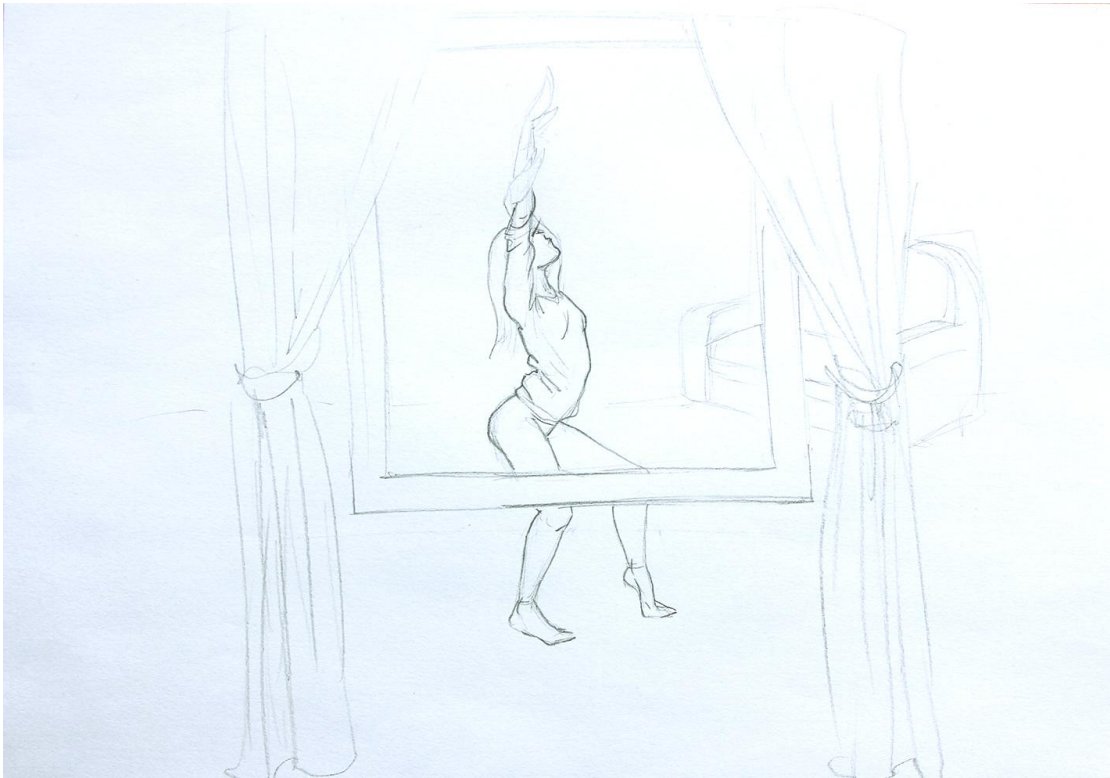

Příloha 2

Navržené scény

[foto vlastní]

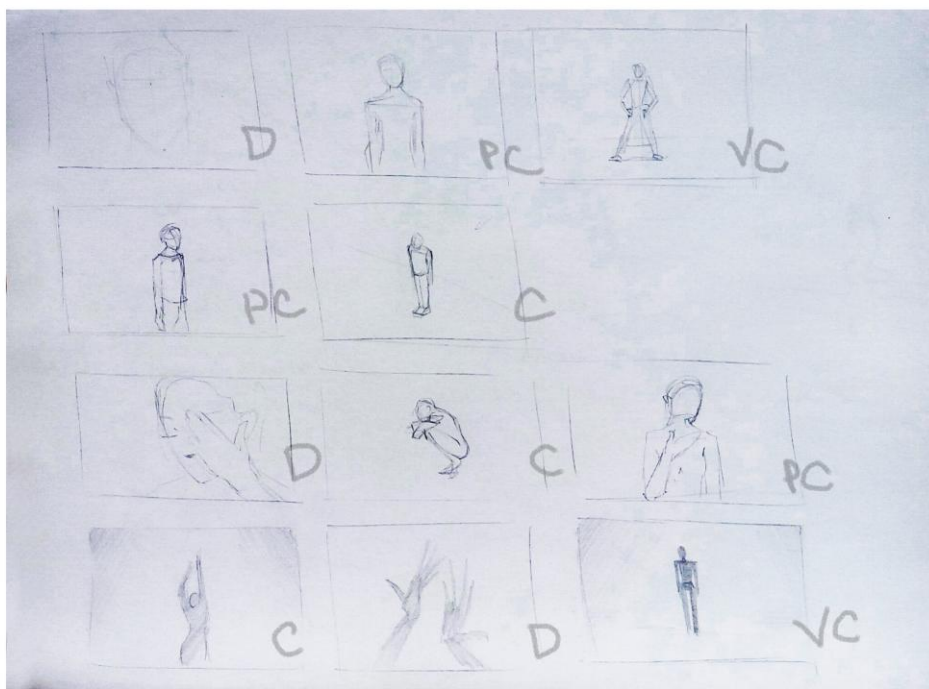

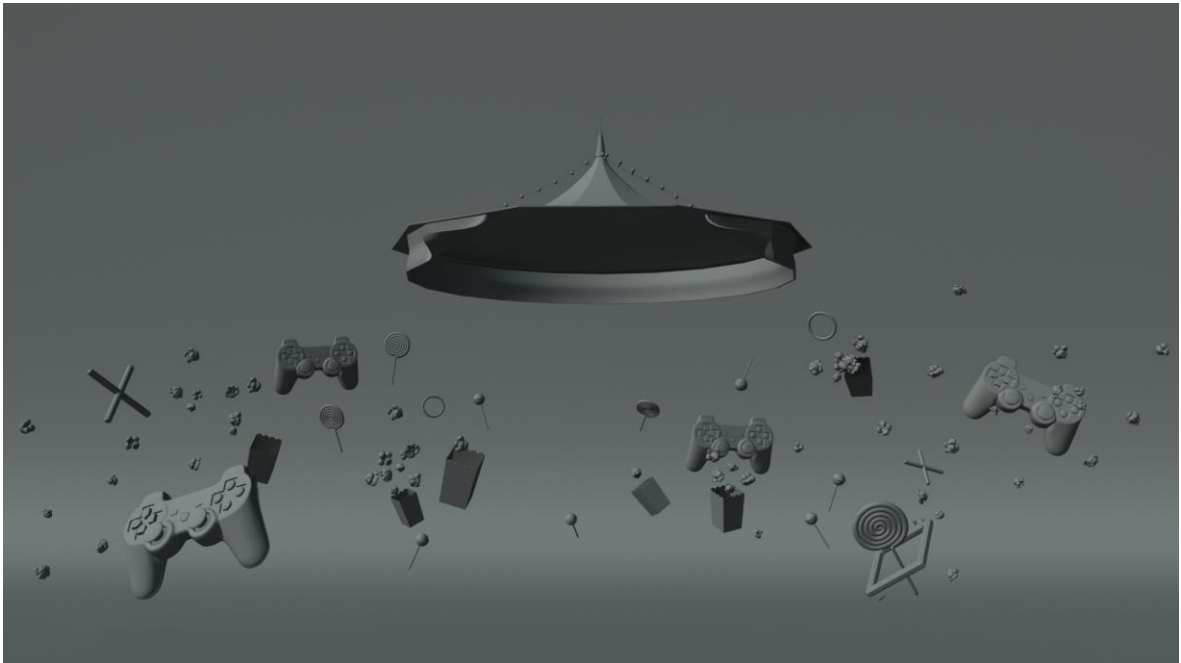
Příloha 3

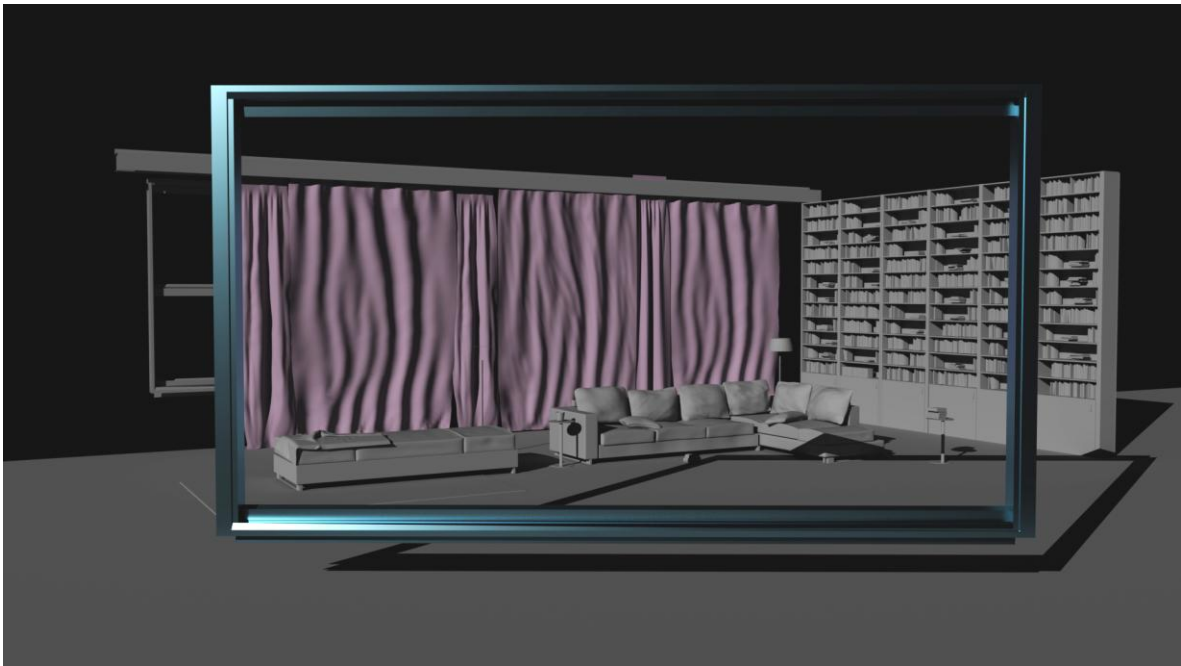
Druhy použitých záberů - celek, polocelek, detail

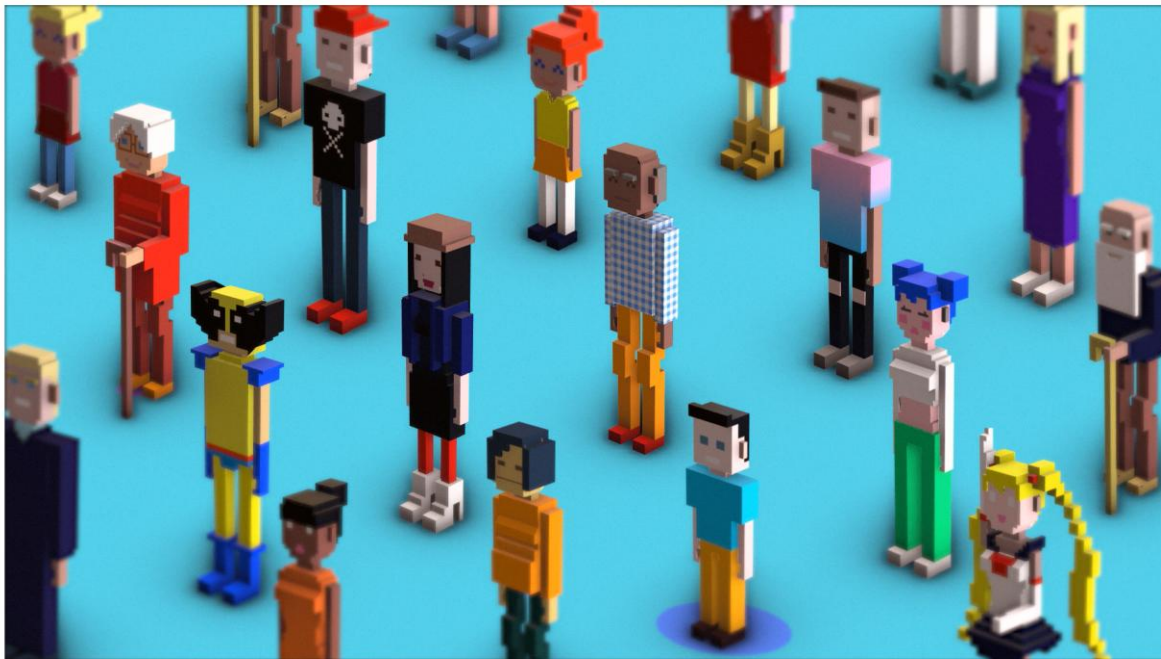
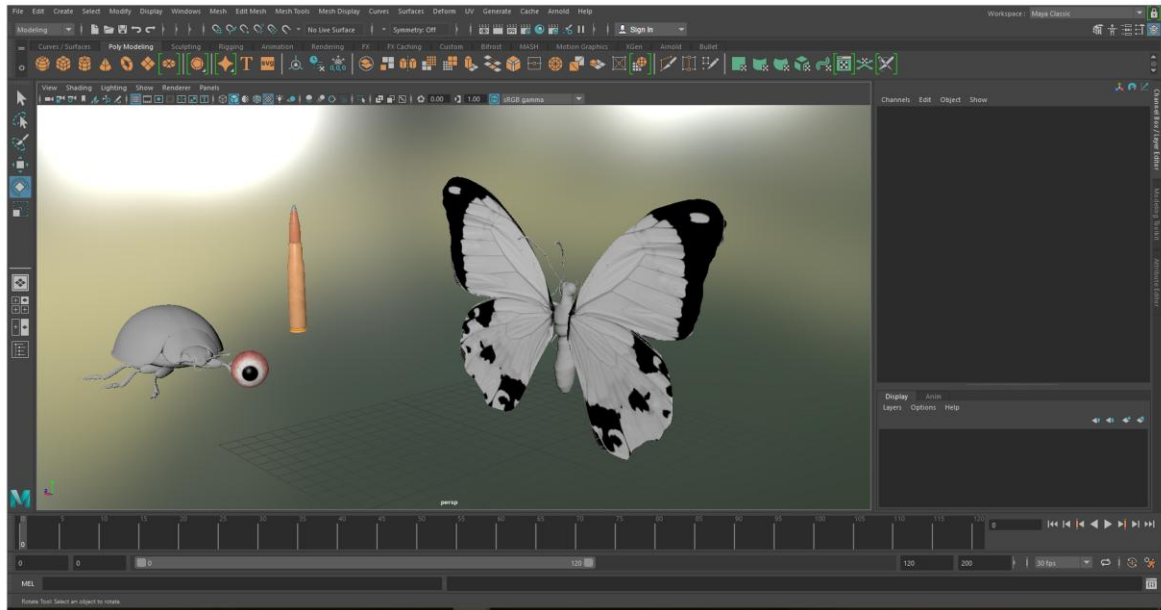
[foto vlastní]

Příloha 4
3D Modely

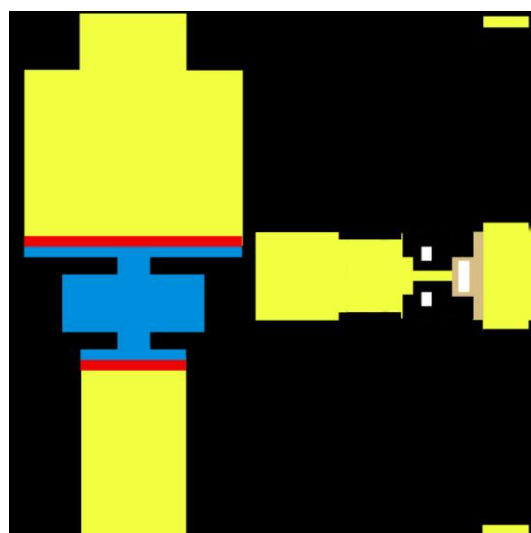
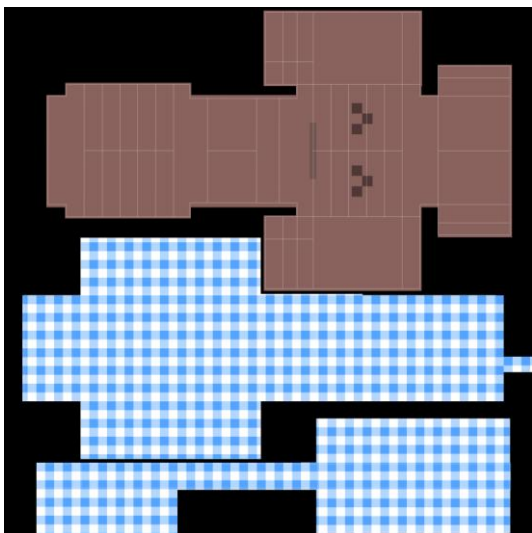
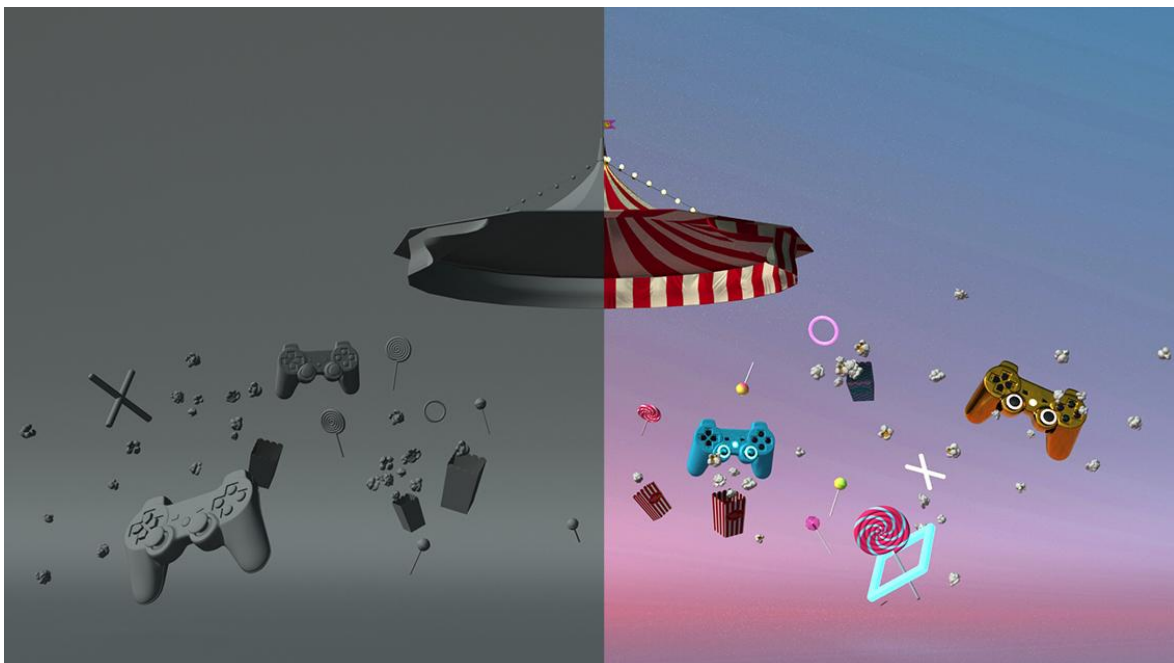

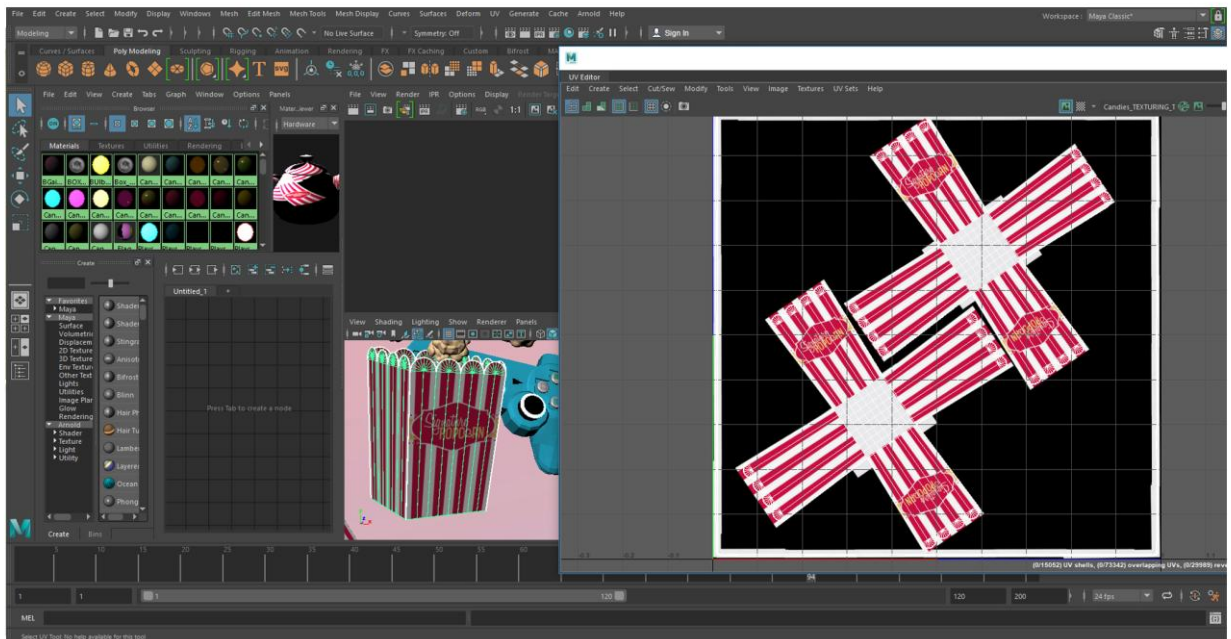

Příloha 5

Tvorba texture

Příloha 6

Vykreslení spritu

Příloha 7

Natačení

[foto vlastní]

Příloha 8

Úpravy videa

